

Ali plemenito Marijčino srce ni mislilo na osveto; usmilila se je ubozega dečka ter prosila očeta, da bi ga vzel v hišo. „Glejte, oče ljubi!“ dejala je, „kakšen ubožec je in kako je zanemarjen, ker mu mati ne premore boljše obleke. Vzemite ga v našo hišo in jaz mu bodem skrbela za pouk, učila ga bodem brati in pisati.“ — To se je očetu zelo dopadlo in vzel je zanemarjenega dečka v hišo, kjer se mu je prav dobro godilo.

Sram je bilo ubozega dečka, ko je slišal, kako Marijca prosi zanj ter ga ne toži očetu zaradi napravljene jej škode. Vže jo je hotel prositi odpuščenja, ali Marijca to čuteč, prestregla mu je besedo in rekla: „Vže dobro, vže dobro! Ker vem, da ti je žal, kar si storil, rada ti odpustim vse, samó poboljšati se moraš, in to mi obljubiš, kaj ne?“

Ubogí deček je vse obljubil in tudi zvrševal, kar je obljubil. Dolgo vrsto let je služil v hiši Marijčinega očeta ter se tako lepo vedel, da je bil v izgled vsem drugim poslom, ki so bili pri hiši.

Nežika Zupanova.

Kmet in graščak.

(Národna.)

Ko je šel ubožen a moder kmet iz sejma domóv. Sreča ga graščak ter ga vpraša: „Ali je bil dober seménj?“ „Nisem ga pokusil,“ odgovori kmet. Potem ga vpraša graščak: „Koliko je bilo živine?“ „Nisem je štel,“ odgovori mu kmet. Graščak še dalje vpraša: „Kaj neseš domóv s semnjá?“ „Ne morem ga nositi, ker nima priram.“

„Pridi jutri k meni v gostí,“ reče mu graščak. Kmet res pride ter potrka na vrata. Graščak v sobi se oglasi: „Kdo je zunaj?“ Oni, kogar notri ni,“ odgovori kmet. Graščak odpre vrata, pokliče hlapca in mu ukaže, naj pelje kmeta v klet v gostí. Hlapec pelje kmeta v klet, kder vino skupaj pijeta. Zmérni kmet je vino le pokušal, a hlapec je pil čez mero ter se opijanil. Zmérni in trézni kmet je pijanega hlapca lahko ustrahoval in pretepel. Graščak misleč, da hlapec tepe kmeta, reče mu: „Le pritisni! le pritisni!“ In kmet še bolje udriha po ubogem hlapcu. Zdajci ugleda kmet telečnjaka, ki je visel na drogu, zadene ga čez rami in otide. Graščak pri vratih ga pričakajoč, vpraša ga: „Ali si dosti dobil?“ Hvala lepa, dosti!“ reče kmet ter gre vesel domóv s telečjo pečenko.

G. Križnik.

Kopnečemu snegu.

Le kôpni, kôpni sneg nadležni,
Le skôpni s polja in goré,
Da pride skoraj cvetna vzpómlad
In dnevi lepši zazoré!

V zaduhlej sobi zdaj zaprto
Otožno srce mi ječí,
A ko se zemlja bo zmladila
Srcé se moje spet zjasni.

Pogléj! po gori cesto belo,
Po njej vzpómládi bodem pél,
Na srea starišev predragih
Z daljine vračal se vesel.

J. Rejec.

